

Mi lesz veled, uniócska?

2022 december 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az EU kifelé gaszulál, befelé tapos, közéleté pedig az elüzletiesedett klubfutballt idézi

Mondják, baloldali politikusnak a pénztárcáját figyeld, jobboldalinak meg a nadrág- vagy szoknyasliccét; nagy botrány állítólag abból lesz, ha a társadalmi igazságosság szószólóját anyagi hívságok kísértették meg, az erkölcsök konzervatív ?re pedig szexuálisan rosszalkodott. Mindenesetre a média mostanában olyan befolyásszerzési ügyekt?l hangos, amelyek a baloldalhoz köt?dnek. Hírek szerint már hatvanan is érintettek lehetnek a brüsszeli korrupciós botrányban. Vajon hol áll meg a számláló, és milyen magasra vezetnek a szájak? Eddig f?leg az Európai Parlament szocialista frakciója sározódott be – élén Eva Kaili görög (azóta leváltott) parlamenti alelnökkel –, de a jobboldalinak már jóindulattal sem nevezhet? Európai Néppártra is fröccsent némi piszok.

Egyel?re nem látszik, Európa hogyan kecmereg majd ki az újabb Marokkó-gate-be is hajló Katar-gate-b?l. Ne ezeket az országokat hibáztassuk! Ezek csak a saját érdekeiket képviselik, ha gátlástalanul is, mert azt szokták meg, hogy kis baksis kis siker, nagy baksis nagy siker.

Válságok sora után (EU-alkotmány, görög adósság, migránsáradat, vakcinamizéria, energiahiány) Európa sebezhet?ségét, gyengeségét mutatja ismét, hogy megvásárolhatók a vezet?i. Bár képviselnék ?k is gátlástalanul – az európai emberek érdekeit! Eva Kailit a Pánhellén Szocialista Mozgalom (Paszok) küldte az Európai Parlamentbe, de nehéz megmondani, hogy a baksis-eurókötegekkel tömött b?röndök tragikomikus ügyében ugyan mi lenne a pánhellén és mi a szocialista.

Mozgalomnak mozgalom, Kaili apja állítólag fürgén mozgott a teli b?rönddel. Nagyon is racionális, hogy miért a nagy, befolyásos frakciókban környékeznek meg egyeseket: ?k az úgynevezett európai elit, amely eldönti a fontos ügyeket. Teljesen új fejezetet nyithat ebben a történetben, ha kiderül, hogy a ken?pénz nem az érintettek személyes anyagi gyarapodását szolgálta volna (bár az sem szép dolog), hanem valamilyen rejtett politikai cél finanszírozását.

Például a dollárbaloldal mintájára, amelynek adományairól a kezdetekt?l lerítt, hogy aligha a Mississippiben gürcöl? afroamerikai takarítón?k dobták össze a kuporgatott tíz dollárjaikat a magyarországi elvtársaknak. Hanem valami egészen másról van itt szó, komoly küls? befolyásolási kísérletr?l. Gyakran eszébe juthat az embernek, hogy Bethlen István – aki száz évvel ezel?tt hazánk jobboldali miniszterelnöke volt – ma jobban ráismerne a magyar jobboldalra, mint kortársa, Kéthly Anna, a hazai szociáldemokrácia nagyasszonya a baloldalra.

Bethlen értené a máig feldolgozatlan Trianon-traumát, a szovjet típusú kommunizmus ejtette sebeket (Sztálin uralmát maga is figyelemmel kísérhette), tisztában lenne a nemzeti megmaradás alapvet? ismérveivel, amelyek nem sokat változtak egy évszázad alatt. Kéthly viszont nem értené, miért kell a széf számkódja ahhoz, hogy lássa a mai baloldali értékeket. Nem értené, kik ezek a magukat a dolgozó kisember képvisel?inek feltüntet?, de céghálókat m?ködtet?, parvenü villalakók, nem értené, hogy a csaknem százötven éves szociáldemokrata napilap, amelynek egykor maga is a f?szerkeszt?je volt, miért védelmez körömszakadtáig egy amerikai t?zsdespekulánst. De Eva Kailit sem értené.

A görög baloldal is más volt régen. Kéthly még megérte az athéni katonai diktatúra bukását. Ezt Andreász Papandreu, a Paszok alapítójának hatalomra jutása követte.

Papandreunak is megvoltak a maga gyengéi, ? a n?i nem képvisel?ivel szemben tanúsított mérsékelt ellenállást, de – lásd e cikk bevezetését – erkölcsös?sz nem lévén, ennek nem lett nagy jelent?sége. Népszerű politikus volt, aki nem szerette a külföldi befolyásolást. Ellentétben korunk emberével, Gerhard Schröderrel, a legutolsó, még baloldalinak nevezhet? német kancellárral, aki az egyre fiatalabb n?knél – ötödik feleségénél tart – már csak a külföldi befolyásolást, a hízó bankszámláját szereti jobban. Álompárt alkotnának a görög Köteges Évával.

Nem mintha például Amerikában ne lenne korrupció. Csak intézményesítették, a tőkélyre fejlesztették, integrálták a rendszerükbe: ha befizetsz félmilliót a kampányomba, eljárók a dohány- vagy napelemgyárad érdekében. Lehetsz esetleg nagykövet Budapesten!

Hollywoodi producer vagy? Nem baj, meseváros az, jól fogjátok érezni magatokat a családdal. Az egyik amerikai médiavállalat képvisel?je elszörnyedt, amikor nagyjából tizenöt évvel ezel?tt találkozott a „Nokia-dobozos” módszerrel az egyik itteni rádióállomásuk frekvenciája kapcsán. Nem vicc: jelentette az FBI-nak. Náluk az ilyesmikre is ott vannak a nagy irodák, dörzsölt jogászokkal, akik mindent lepapíroznak. Szép jutalékért, nyilván, de a büntetlenségnek is ára van, szintén ropogós dollárban. Nem pedig Kaili apja menekül a stexszel egy szállodában. Európán ma egy világ röhög, talán Katart kivéve.

Kaili pártcsaládja, az európai „baloldal” legfontosabb politikusa ma Olaf Scholz. Olyan karizmatikus, hogy ha mellénk ülne a metrón, nem vennénk észre. Szürke cégvezetőként próbálja egybetartani civakodó koalícióját. Egykori hamburgi főpolgármesteri éveire visszamenően rá is a korrupció árnyéka vetült az évszázad rablásaként emlegetett cum-ex osztalékadó-spekulációs botrányban, de nem vonták felelősségre.

Elődjéről, Angela Merkelről sok mindent, jót-rosszat el lehet mondani, de számított, amit mond. Utóda esetében csak annyiban, ami a kancellári hivatalból adódik, Olaf Scholz mint személy senkit nem érdekel, a gyertyát tarthatná egy amerikai–oroszc csúcson. Tehetetlenségét – Karácsony Gergely módjára – idült mosolygással leplezi. A sodródó, korrumpálódó, érdekei karakán képviselőjére képtelen Európa szimbóluma?

Pedig még volt hamburgi szociáldemokrata polgármesterből is van nagyobb kaliber: a magyar származású Klaus von Dohnányi (Dohnányi Ernő zeneszerző unokája), akinek Nemzeti érdekek címmel jelent meg nemrég magyarul is a könyve. Kitevő olvasmány, van benne vízió, kreativitás, eltökéltség Európa jövőjét illetően. Csupa olyasmi, aminek az EU mai vezetése, Scholz vagy Von der Leyen híján van. Ahol vannak a nők, ott a slepp már befolyással üzérkedik, tömi a bírónkba a baksist, valahogy úgy, ahogy Gorbacsov alatt a szovjet tisztek külföldön pénzért, vodkáért, szexért adták el a készleteket. Érezték, vége a dalnak. Viszont Von Dohnányi a százhoz közelít, nem éppen a jövő reménysége.

Hans Fallada a weimari demokrácia végnapjairól írta *Mi lesz veled, emberke?* című regényét, amely 1932-ben jelent meg. Nem tudhatta akkor, milyen szörnyűségek következnek a német és az európai történelemben, de nagyon rossz érzete volt. Az idén nyári Eurobarométer-felmérés szerint az uniós polgárok 47 százaléka ítélte meg az uniót pozitívan, 36 százaléuk semlegesesen, 16 százaléuk pedig negatívan. Vagyis a szkeptikusak már eddig is többségben voltak.

Ha a Katar-gate-ben mindenre fény derül, ez az arány alighanem romlani fog, amennyiben pedig a polgárok azt érzékelik, hogy a szemük előtt a szennyeg alá söpörték a kínos dolgokat, akkor még jobban. Az unióban manapság rossz a közérzet, a britek nem véletlenül távoztak angolosan, és hosszú távon aligha lesznek az utolsók.

Az EU kifelé (az amerikai biztonsági érdekeknek és a keleti tőkének) gazsulál, befelé (Magyarország, Lengyelország irányába) tapos, miközben közélete egyre jobban emlékeztet a prostituálódott, elüzletiesedett klubfutballéra. A pályán egy rakás bevándorló, a VIP-páholyból pedig messzi földről érkezett milliárdosok, újjgazdagok, sejkek diktálnak. Annyi a köztudásunk az egészhez, hogy tudják: a les inti be a taccsbíró (vagy fordítva). Viszont bevásárolták magukat, célba értek.

Szűcs László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló

